

• Продовження теми

Публікація у позаминулому номері “Львівського залізничника” розпорядження Кабінету Міністрів України “Про матеріальне заохочення у 2008 році окремих категорій працівників підприємств залізничного транспорту, що розташовані у м. Києві” та низка коментарів з цього приводу львівських залізничників під спільним заголовком “Дав Бог сусідам, може, й про нас не забуде?..” жваво обговорюються у трудових колективах підприємств Львівської залізниці. На продовження теми подаємо відгуки та чергові коментарі представників різних залізничних професій Львівської магістралі.

“Колійники однаково важко працюють у Києві, Львові, Закарпатті чи Одесі...”

Надія Грижук, сигналіст Львівської дистанції колії:

– Прочитала у газеті статтю, де говориться, що всім київським залізничникам підвищили зарплату на 50 відсотків, і з подивом для себе виявила, що нас там не згадано. І правильно люди обурюються, що у нас також інфляція, що ми також важко працюємо. Я думаю, що розмір нашої заробітної плати мав би залежати не від того, де живемо, а від характеру роботи і посади. Бо, наприклад, колійники однаково важко працюють у Києві, Львові, Закарпатті чи Одесі... То чому одні за ту саму роботу мають отримувати більше, а інші менше?

Наприклад, я, за львівськими мірками, ніби маю непогану заробітну плату – 2 тис. грн, але її не вистачає на більш-менш нормальне життя. За квартиру треба заплатити чималеньку суму, на найнеобхідніші продукти харчування: олію, крупи, цукор витрачається значна частина зарплати. Зараз тільки кілограм рису коштує 10 гривень, я вже не говорю про м'ясо чи рибу – без цього можна якось обійтися. Тож заробітної плати ледь вистачає до наступної. Це при тому, що я живу одна. А якщо дітям допомагати, а нині така ситуація складається в країні, що багато дітей потребують батьківської допомоги, то треба отримувати не менше 3 тисяч гривень.

“Життя подорожчало і в нашому регіоні”

Наталія, провідник пасажирського вагонного депо Львів:

– Праця провідника і в Києві, і у Львові – однаково важка і відповідальна. Від провідника, де б він не працював, вимагається чітке виконання своїх посадових обов'язків. Тільки зарплата у нас різна. Розумію, що подорожчало столичне життя, але подорожчало воно і в нашому регіоні. Добре, що завдяки 20-річному стажу отримую надбавки до тарифної ставки. Та все ж зарплата 2 000 гривень – не та, за яку можна нині нормально прожити. Наш сімейний бюджет іде на оплату комунальних послуг, харчі й на потреби дітей. Цього року син вступає до університету, тому економимо на всьому, аби заплатити за репетиторство. Молодший син, крім середньої школи, навчається в музичній за оплату. Недешево коштує сьогодні й музичний інструмент. Дуже прикро стає на душі, коли працюєш-працюєш все життя, а в результаті не маєш можливості забезпечити дитину необхідним, не можеш дозволити собі придбати потрібну річ у квартиру... Сподіваюся, що працівникам Львівської залізниці також підвищать зарплату. Адже, щоб добре виконувати будь-яку роботу, людина, насамперед, повинна бути ситою. Тож відповідною повинна бути і заробітна плата. На моє переконання, хоча би три тисячі гривень отримувати на руки було б непогано. Адже з подорослішанням дітей зростають і клопоти, які без грошей нині не залагодити.

“Зарплату “з’їдає” інфляція”

Янош Кертес, майстер вагоноскладального цеху вагонного депо Ужгород:

– Киянам пощастило, але це несправедливо, оскільки ми виконуємо ту ж роботу. То чому нам не збільшують зарплату на 50 відсотків? Ремонт вагонів – робота не з легких. Із 27-річним стажем одержую “на руки” 1900-2000 тис. грн. Через постійне зростання цін, високу інфляцію рівень життя не зростає. Особливо подорожчали продукти харчування, тож навіть, якби нам підвищили заробітну плату на 50 відсотків, ми були б на тому рівні, що й минулого року. Заробітної плати вистачає на оплату комунальних послуг, продукти харчування, дитячий одяг. Про свої потреби годі й думати.

“Із більшою зарплатою і про створення сім’ї можна було б подумати”

Андрій Писко, інженер-технолог цеху експлуатації локомотивного депо Мукачево:

– Прочитали, що у Києві залізничникам підвищили заробітну плату. Але ми працюємо так само, як вони, тож маємо й одержувати не менше. Я працюю на залізниці три роки. Зарплата “на руки” становить 1600 грн, її вистачає лише на дрібні покупки. Наразі я живу разом із батьками, про окреме житло годі й мріяти. Якщо орендувати житло, то на це піде майже вся зарплата. Дорожчі покупки можна робити лише через кредит, але тоді на його повернення підуть всі зароблені гроші. Я вважаю, що нам теж потрібно підвищити зарплату на 50 відсотків. Тоді можна буде й про власну сім’ю подумати.

“Дав Бог сусідам, може, й про нас не забуде?..”

“Потреби у людей різні: одні бажають придбати квартиру за мільйон, а інші просто мріють про будь-яке власне житло”

Юрій, енергодиспетчер Львівської дистанції електропостачання:

– Робота на залізниці у столиці має свою специфіку, проте і в нас вона своя. Тому переконаний, що різниця у зарплаті за географічним принципом не є достатньо вмотивованою. Думаю, що її розмір доцільніше визначати, скажімо, за виконаними обсягами, складністю тощо.

Свого часу до нас приїжджали колеги з Польщі і, ознайомившись із нашою роботою, дивувалися: “Із такою складною і відповідальною роботою у нас ви б уже були мільйонерами”. А наші люди, в тому числі й залізничники, змушені шукати додаткові джерела доходів або змінювати місце роботи на більш оплачуване. Інакше доведеться сутужно. Я мешкаю у райцентрі й можу розчарувати тих, хто думає, що у нас ціни на базарах, в магазинах нижчі,

ніж у Львові. А львівські ціни, мабуть, не надто відстають від київських. Маю на увазі основні видатки із сімейного бюджету: їжа, комунальні послуги, одяг. А все це дорожчає швидше, ніж збільшується зарплата.

У нашій сім’ї таке поняття, як сімейний бюджет, відсутнє. Є гроші – купуємо, що потрібно, нема – не купуємо. В крайньому випадку можна взяти кредит у банку. Справа теж не з приємних, але якщо “припече”, то ніде дітись.

Звичайно, потреби у людей різні: одні бажають придбати квартиру за мільйон, а інші просто мріють про будь-яке власне житло. Але, на мою думку, підвищення зарплати бодай на 50 відсотків не лише у Києві, а в Україні загалом, могло б більш-менш стабілізувати ситуацію. Думаю, мені б цього цілком вистачило, щоб оплатити чи придбати найнеобхідніше.

“За тепло і воду ми платимо більше...”

– Що б там не говорили про різницю між вартістю життя у Києві та інших містах, через що було підвищено зарплату київським залізничникам, вона не настільки значна, – ділиться своїми роздумами з кореспондентом **пан Василь, що працює на тяговій підстанції Рівненської дирекції.** – Звичайно, ціни на київських базарах вищі, а от продукти у магазинах коштують практично стільки ж, як і в Рівному. Може, хтось здивується, але вартість комунальних послуг у столиці нижча, бо там не дозволили її підвищити. В Рівному, наприклад, за тепло і воду ми платимо сьогодні суттєво дорожче, ніж у Києві.

Що стосується заробітку, то сьогодні він у працівника тягової підстанції такий, що ніхто не хоче йти на цю роботу. Якось викручуємося за рахунок студентів, яких дозво-

лили приймати на тимчасову роботу під час літніх канікул. Кваліфіковані працівники беруть відгули та йдуть “шабашити” до Києва. Наприклад, один наш працівник заробив там за два дні (робив ремонт у квартирі) 2 тисячі гривень.

Умови проживання у Києві і у нас практично однакові, бо їсти і одягатися потрібно всім, і за цими параметрами столиця не дуже відрізняється від інших міст України. Київським залізничникам підвищили зарплати, а про нас чомусь забули. Думка про те, що сільські мешканці потребують менших грошей, бо мають своє господарство, невірна. Насправді жити у селі набагато складніше, бо після основної роботи треба ще добре попрацювати у своєму господарстві, а зранку знову збиратися на роботу. Я вже не кажу, що кожна сім’я потребує одягу і бодай якогось відпочинку.

“Доводиться економити навіть на їжі”

Галина, квитковий касир:

– Моя сім’я складається із чотирьох осіб: я, чоловік та двоє синів. Чоловік працює робітником в одній із фірм, отримує 1400 грн в місяць. В мене зарплата 1200 грн. Старшому сину 20 років, він – студент Львівської політехніки. Ми взяли в банку кредит для оплати його навчання і тепер щомісяця доводиться вносити по 300 грн. Молодшому сину – дванадцять років. Він ще школяр, але й на школу потрібно в середньому витрачати 100 грн в місяць.

Живемо у трикімнатній квартирі, за комунальні послуги сплачуємо 400 грн. На проїзд маршрутками щомісяця витрачаємо в середньому 300 грн. Ще 500 грн йде на обіди для чотирьох осіб. Отже, із 2 600 грн сімейного бюджету 1100 грн залишається на придбання продуктів, що в середньому становить 36 грн на кожен день. Взагалі в буденні дні доводиться вкладатись в 15-20 грн. Купую батон, сир, масло для канапок. А вже на вихідні, коли вся сім’я вдома, готую рибу чи м’ясо. Тоді на продукти грошей іде більше. Правда, перед Різдом та Великоднем трохи економимо на продуктах, бо дотримуємось посту. Маємо

родичів у селі, тож інколи нам дають трохи моркви, буряків, квасолі, картоплі. А восени, коли значно дешевші помідори, огірки, кабачки, капуста, заготовляю їх на зиму. Такі закрутки виручають до нового сезону – можна взяти до каналки квашений огірок, салат із капусти...

В сімейному бюджеті також треба передбачити гроші на пральний порошок, мило, зубну пасту, щітку, крем для взуття тощо. Переважно все це купуємо за рахунок економії на їжі. Із зароблених грошей важко виділити кошти на одяг, взуття, не говорячи уже про відвідання театрів, музеїв, концертів. Тому знову доводиться економити на продуктах, збіднювати раціон. Це відображається на здоров’ї. Відповідно потрібні кошти на лікування. А якщо, не дай Боже, комусь у сім’ї потрібна операція?! Тоді єдиний вихід – ще один кредит в банку. Правда, я застрахована, а також фінансово може допомогти наша профспілка.

– **Скільки, на ваш погляд, потрібно заробляти, щоб не було так сутужно жити вашій сім’ї?**

– Не менше двох тисяч гривень... Але це “чистими”, тобто після всіляких відрахувань...

“Підвищення зарплати лише на кілька відсотків погоди в залізничній галузі не зробить”

Володимир Возняк, черговий по станції Красне:

– За тарифної ставки 1 600 гривень завдяки 24-річному стажу “чистими витягну” 2000 гривень. А що вже говорити про молодь, яка на руки отримує меншу зарплату. Молодь в основному навчається у залізничних навчальних закладах, в яких навчання платне. За кожен навчальний семестр львівського вву, в якому навчається мій син, платимо 2,5 тисячі гривень. Тому практично всі гроші витрачаємо на харчі й навчання. Наступного року закінчує школу донька, яка також мріє здобути вищу освіту. А це означає, що доведеться усією родиною ще більше економити, аби найняти доньці репетитора. Тож підвищення зарплати залізничникам на нашій залізниці – питання давно назріле і вимагає негайного вирішення. Якби тарифні ставки, на мою думку, можна було підвищити до 2000-2400 гривень, щоб із вислугою років виходило приблизно 3 000 гривень, було б непогано. Більше отримували б і молоді спеціалісти. А нинішнє підвищення зарплати на кілька відсотків погоди в залізничній галузі не зробить.

“У нас ціни не дуже відстають від київських”

Віктор Масалович, майстер цеху ремонту та виготовлення деталей вагонного депо Ужгород:

– Ми, звісно, раді за киян, які відтепер одержуватимуть на 50 відсотків більше. Але чому ми виконуємо ту ж роботу, а одержуємо вдвічі менше? Мій стаж – 21 рік, одержую “на руки” 2200 грн. Вважаю, що нам теж потрібно підвищити зарплату на 45-50 відсотків, щоб було не менше 3000 тисяч. В Чопі ціни не дуже відстають від київських, все швидко дорожчає.